

عنوان مقاله:

مالکیت مقید به زمان با تکیه بر آرای امام خمینی(س)

محل انتشار:

فصلنامه علمی پژوهشی متین (امام خمینی و انقلاب اسلامی)، دوره 12، شماره 47 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

خدیجه مرادی - عضو هیات علمی دانشگاه رازی

علیمه جمال زاده - کارشناسی ارشد فقه و حقوق اسلامی

خلاصه مقاله:

در عصر کنونی عقدی پا به عرصه حیات نهاده که نیازها و ضرورت های زمانی و مکانی مبنای تشکیل آن بوده است. مالکیت مقید به زمان از واژه time sharing الهام گرفته، و بیشتر مبتلابه اماکن توریستی و تفریحی است. بدین شکل که افراد قراردادهایی با صاحبان این اماکن به صورت کوتاه مدت یا بلندمدت منعقد می کنند و در قرارداد مقرر می دارند که هر کدام از اشخاص در بازه های زمانی معینی از این اماکن بهره برند. در این مقاله سعی شده است مبنای مشروعیت این نوع از مالکیت، از دیدگاه قانون مدنی و فقه مورد بررسی قرار داده شود. در حین بررسی، جایگاه این نوع مالکیت را در خصوص مالکیت دائم که به صورت مشاع بین چند نفر وجود دارد و نیز مالکیت موقت (مانند اجاره) بین چند نفر در ملک واحد را مورد تجزیه و تحلیل قرار خواهیم داد.

کلمات کلیدی:

مالکیت مقید به زمان، مهابیات، بیع شرط، تحول موضوع، افراز زمانی، عرف حاکم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1819909>

